תּורה נבֿיאים וּכתובֿים

תּרגום ייִדיש פֿון יהואש

זְכַרְיָה

א 1 אין אַכטן חוֹדש, אין צווייטן יאָר פֿון דָרְיָוֶשן, איז דאָס וואָרט
פֿון גאָט געווען צו זכַריָה, דעם זון פֿון בֶרֶכיָה, דעם זון פֿון עִדוֹן,
דעם נבֿיא, אַזוי צו זאָגן: 2 גאָט האָט געצערנט אויף אײַערע עלטערן
אַ צערענונג.

3 דרום זאָלסטו זאָגן צו זיי:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבֿאָ־אוֹת:
קערט אײַך אום צו מיר, זאָגט גאָט פֿון צבֿאָ־אוֹת,
און איך וועל זיך אומקערן צו אײַך,
זאָגט גאָט פֿון צבֿאָ־אוֹת.
4 איר זאָלט ניט זײַן אַזוי ווי אײַערע עלטערן,
וואָס די פֿריערדיקע נבֿיאים האָבן צו זיי גערופֿן,
אַזוי צו זאָגן: אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבֿאָ־אוֹת:
קערט אײַך אום פֿון אײַערע שלעכטע וועגן
און אײַערע שלעכטע מעשׂים.
און זיי האָבן ניט געהערט
און ניט צוגעהאָרכט צו מיר, זאָגט גאָט.
5 אײַערע עלטערן, ווּ זײַנען זיי?
און די נבֿיאים, לעבן זיי דען אייביק!
6 אָבער מײַנע ווערטער און מײַנע משפּטים
וואָס איך האָב אָנגעזאָגט מײַנע קנעכט די נבֿיאים,
פֿאַר וואָר, זיי זײַנען אָנגעקומען אײַערע עלטערן,
און זיי האָבן תּשובֿה געטאָן, און האָבן געזאָגט:

אַזוי ווי גאָט פֿון צבָ־אוֹת האָט געטראַכט צו טאָן צו אונדז,
לויט אונדזערע וועגן און לויט אונדזערע מעשׂים,
אַזוי האָט ער מיט אונדז געטאָן.

7 אין פֿיר און צוואַנציקסטן טאָג פֿון עלפֿטן חוֹדש, דאָס איז חוֹדש
שבֿט, אין צווייטן יאָר פֿון דָריָוֶשן, איז דאָס וואָרט פֿון גאָט געווען צו
זכַריָה, דעם זון פֿון ברֶכיָהו, דעם זון פֿון עִדוֹאן, דעם נבֿיא, אַזוי צו
זאָגן:

8 איך האָב געזען די נאַכט, ערשט אַ מאַן רײַט אויף אַ רויטן פֿערד,
און ער שטייט צווישן די מירטן וואָס אין דער טיפֿעניש, און הינטער
אים זײַנען געווען רויטע, געלרויטע, און ווײַסע פֿערד. 9 האָב איך
געזאָגט: וואָס זײַנען די דאָזיקע, מײַן האַר? האָט צו מיר געזאָגט דער
מלאך וואָס האָט מיט מיר גערעדט: איך וועל דיר ווײַזן וואָס די
דאָזיקע זײַנען. 10 און דער מאַן וואָס איז געשטאַנען צווישן די
מירטן, האָט זיך אָפּגערופֿן און האָט געזאָגט: דאָס זײַנען די וואָס
גאָט האָט געשיקט אַרומצוגיין אויף דער ערד. 11 און זיי האָבן זיך
אָפּגערופֿן צו דעם מלאך פֿון גאָט וואָס איז געשטאַנען צווישן די
מירטן, און האָבן געזאָגט: מיר זײַנען אַרומגעגאַנגען אויף דער ערד,
ערשט די גאַנצע ערד זיצט רואיק. 12 האָט זיך אָפּגערופֿן דער מלאך
פֿון גאָט און האָט געזאָגט: גאָט פֿון צבָאוֹת, ביז וואַנען וועסטו זיך
ניט דערבאַרימען אויף ירושָלַיִם, און אויף די שטעט פֿון יהודה, וואָס
דו האָסט פֿאַרשאָלטן שוין זיבעציק יאָר? 13 און גאָט האָט
געענטפֿערט דעם מלאך וואָס האָט מיט מיר גערעדט, גוטע ווערטער,
טרייסטווערטער. 14 און דער מלאך וואָס האָט מיט מיר גערעדט,
האָט געזאָגט צו מיר: רוף אויס אַזוי צו זאָגן:

אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת:
מיך פֿאַרדריסט וועגן ירושָלַיִם און וועגן צִיוֹן אַ גרויס פֿאַרדראָס.
15 און אַ גרויס צאָרן צערן איך אויף די רואיקע פֿעלקער,
וואָרום איך האָב בלויז געצערנט אַ ביסל,
און זיי האָבן אונטערגעהאָלפֿן צום בייזן.
16 דרום האָט גאָט אַזוי געזאָגט:
איך קער זיך אום צו ירושָלַיִם מיט דערבאַרימונג;
מײַן הויז וועט געבויט ווערן אין איר,
זאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת,

און אַ בוישנור וועט געצויגן ווערן אויף ירושָׁלַיִם.
17 ווײַטער רוף אויס אַזוי צו זאָגן:
אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת:
מײַנע שטעט וועלן ווידער איבערפֿלייצן מיט גוטס,
און גאָט וועט נאָך טרייסטן צִיוֹן,
און וועט ווידער אויסדערוויילן ירושָׁלַיִם.

ב 1 און איך האָב אויפֿגעהויבן מײַנע אויגן און האָב געזען, ערשט
פֿיר הערנער. 2 האָב איך געזאָגט צו דעם מלאך וואָס האָט מיט
מיר גערעדט: וואָס זײַנען די דאָזיקע? האָט ער צו מיר געזאָגט: דאָס
זײַנען די הערנער וואָס האָבן צעשפּרייט יהודה, ישׂראל, און
ירושָׁלַיִם.

3 און גאָט האָט מיר געוויזן פֿיר מײַנסטערס. 4 האָב איך געזאָגט:
וואָס קומען די דאָזיקע טאָן? האָט ער געזאָגט אַזוי צו זאָגן: יענע
זײַנען די הערנער וואָס האָבן צעשפּרייט יהודה, אַזוי אַז קײַנער האָט
ניט געקענט אויפֿהייבן אַ קאָפּ, און די דאָזיקע זײַנען געקומען אויף
זיי אַ שרעק אָנצוּוואַרפֿן, אָפּצוהאַקן די הערנער פֿון די פֿעלקער וואָס
האָבן אויפֿגעהויבן דעם האָרן קעגן לאַנד יהודה, כּדי עס צו
צעשפּרייטן.

5 און איך האָב אויפֿגעהויבן מײַנע אויגן און האָב געזען, ערשט אַ
מאַן, און אין זײַן האַנט אַ מעסטשנור. 6 האָב איך געזאָגט: וווּהין
גייסטו? האָט ער צו מיר געזאָגט: צו מעסטן ירושָׁלַיִם, כּדי צו זען
וויפֿיל איז איר ברייט, און וויפֿיל איר לענג. 7 ערשט דער מלאך וואָס
האָט מיט מיר גערעדט איז אַרויסגעגאַנגען, און אַן אַנדער מלאך איז
אַרויסגעגאַנגען אים אַנטקעגן. 8 און ער האָט געזאָגט: לויף זאָג צו
יענעם יונגמאַן אַזוי צו זאָגן:

אָפֿן וועט ירושָׁלַיִם זײַן באַזעצט,
פֿון פֿיל מענטשן און בהמות אין איר.
9 און איך וועל איר זײַן, זאָגט גאָט,
אַ מויער פֿון פֿײַער רונד אַרום,
און פֿאַר אַ כּבֿוד וועל איך זײַן אין איר מיט.

10 העי, העי! און אַנטלויפֿט פֿון דעם לאַנד פֿון צפֿון,
זאָגט גאָט,
וואָרום אַזוי ווי די פֿיר ווינטן פֿון הימל האָב איך אײַך צעשפּרייט,
זאָגט גאָט.
11 העי צִיוֹן, אַנטרין,
דו וואָס ווױנסט בײַ טאָכטער בבֿל.
12 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָֿ־אוֹת,
וואָס האָט מיך געשיקט פֿון אײַער כּבֿוֹד וועגן
צו די פֿעלקער וואָס באַרויבן אײַך:
פֿאַר וואָר, דער וואָס רירט אײַך אָן
רירט אָן דעם שוואַרצאַפּל פֿון זײַן אויג.
13 וואָרום זע, איך פֿאָך מײַן האַנט אויף זיי,
און זיי וועלן ווערן אַ רויב צו די וואָס האָבן זיי געדינט,
און איר וועט וויסן אַז גאָט פֿון צבָֿ־אוֹת האָט מיך געשיקט.
14 זינג און פֿריי זיך, טאָכטער צִיוֹן,
וואָרום זע, איך קום, און וועל רוען צווישן דיר,
זאָגט גאָט.
15 און פֿיל פֿעלקער וועלן זיך באַהעפֿטן אָן גאָט אין יענעם טאָג,
און זיי וועלן מיר זײַן צום פֿאָלק,
און איך וועל רוען אין דײַן מיט;
און וועסט וויסן אַז גאָט פֿון צבָֿ־אוֹת האָט מיך געשיקט צו דיר.
16 און גאָט וועט אַרבן יהודה פֿאַר זײַן חלק,
אויף דער הייליקער ערד,
און וועט ווידער אויסדערוויילן ירושָלַיִם.

17 שטיל יעטוועדער לײַב פֿאַר גאָט
וואָרום ער וועקט זיך פֿון זײַן הייליקער וווינונג.

ג

1 און ער האָט מיר געוויזן יהוֹשוּעַ דעם כֹּהן-גָדול ווי ער שטייט
פֿאַר דעם מלאך פֿון גאָט, און דער שׂטן שטייט אויף זײַן רעכטער
זײַט, אים צו פֿאַרקלאָגן. 2 האָט גאָט געזאָגט צום שׂטן: גאָט שרײַט
אָן אויף דיר, שׂטן, יאָ, גאָט וואָס האָט אויסדערוויילט ירושָלַיִם,
שרײַט אָן אויף דיר; איז ניט דער דאָזיקער אַ שײַט אַרויסגעריסן פֿון
פֿײַער? 3 און יהוֹשוּעַ איז געווען אָנגעטאָן אין קויטיקע בגדים, און

איז געשטאַנען פֿאַרן מלאך. 4 האָט ער זיך אָפּגערופֿן און האָט
געזאָגט צו די וואָס זײַנען געשטאַנען פֿאַר אים, אַזוי צו זאָגן: טוט
אויס פֿון אים די קויטיקע בגדים. און צו אים האָט ער געזאָגט:
זע, איך האָב אָפּגעטאָן פֿון דיר דײַנע זינד, און וועל דיר אָנטאָן
מלבושים. 5 האָב איך געזאָגט: זאָל מען אים אָנטאָן אַ ריינע הויב
אויפֿן קאָפּ. און זיי האָבן אים אָנגעטאָן די ריינע הויב אויפֿן קאָפּ,
און האָבן אים אָנגעקליידט בגדים; און דער מלאך פֿון גאָט איז
געשטאַנען דערבײַ. 6 און דער מלאך פֿון גאָט האָט געוואָרנט
יהוֹשוּען, אַזוי צו זאָגן:

7 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבֿ־אוֹת:
אויב אין מײַנע וועגן וועסטו גיין,
און אויב מײַן היטונג וועסטו היטן,
און דו וועסט אויך משפּטן מײַן הויז,
און וועסט אויך היטן מײַנע הויפֿן,
וועל איך דיר געבן אַן אומגאַנג
צווישן די דאָזיקע וואָס שטייען דאָ.
8 הער נאָר צו, יהוֹשוּעַ כֹּהן־גָדול,
דו און דײַנע חבֿרים וואָס זיצן פֿאַר דיר –
וואָרום פֿאַר אַ צייכן מענטשן זײַנען זיי –
וואָרום זע, איך ברענג מײַן קנעכט דעם ”שפּראָץ“.
9 וואָרום אָט איז דער שטיין וואָס איך האָב געלייגט פֿאַר יהוֹשוּען
אויף דעם איין שטיין זײַנען זיבן אויגן.
זע, איך קריץ אויס זײַן אויסקריצונג,
זאָגט גאָט פֿון צבֿ־אוֹת;
און איך וועל אָפּטאָן די זינד פֿון דעם דאָזיקן לאַנד
אין איין טאָג.
10 אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט פֿון צבֿ־אוֹת,
וועט איר רופֿן איינער דעם אַנדערן
אונטער אַ ווײַנשטאָק און אונטער אַ פֿײַגנבוים.

ד 1 און דער מלאך וואָס האָט גערעדט מיט מיר, האָט זיך
אומגעקערט, און ער האָט מיך אויפֿגעוועקט, אַזוי ווי אַ מענטש
ווערט אויפֿגעוועקט פֿון זײַן שלאָף. 2 און ער האָט צו מיר געזאָגט:

וואָס זעסטו? האָב איך געזאָגט: איך האָב געזען, ערשט אַ מנוֹרה,
אין גאַנצן פֿון גאָלד, און אויבן בײַ איר אַ בעקן, און אירע זיבן
לעמפּלעך אויף איר, מיט זיבן, יאָ זיבן רערן צו די לעמפּלעך וואָס בײַ
איר אויבן. 3 און צוויי אײלבערטביימער לעבן איר, איינער פֿון דער
רעכטער זײַט פֿון דעם בעקן, און איינער פֿון זײַן לינקער זײַט.
4 און איך האָב זיך אָפּגערופֿן און האָב געזאָגט צו דעם מלאך וואָס
האָט מיט מיר גערעדט, אַזוי צו זאָגן: וואָס זײַנען די דאָזיקע, מײַן
האַר? 5 האָט געענטפֿערט דער מלאך וואָס האָט מיט מיר גערעדט,
און האָט געזאָגט צו מיר: ווייסטו ניט וואָס די דאָזיקע זײַנען? האָב
איך געזאָגט: ניין, מײַן האַר. 6 האָט ער זיך אָפּגערופֿן און האָט
געזאָגט צו מיר, אַזוי צו זאָגן: דאָס איז דאָס וואָרט פֿון גאָט צו
זרובבֿלן, אַזוי צו זאָגן:

ניט מיט חיל און ניט מיט כּוח,
נאָר מיט מײַן גײַסט, זאָגט גאָט פֿון צבָֿאוֹת.
7 ווער ביסטו, גרויסער באַרג?
פֿאַר זרובבֿלן וועסטו ווערן אַ גלײַכער פּלאַץ;
און ער וועט אַרויסברענגען דעם קאָפּשטיין מיט געשרייען:
חן, חן צו אים!

8 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:

9 די הענט פֿון זרובבֿלן האָבן געגרונטפֿעסט דאָס דאָזיקע הויז,
און זײַנע הענט וועלן עס ענדיקן,
און וועסט וויסן אַז גאָט פֿון צבָֿאוֹת
האָט מיך געשיקט צו אײַך.
10 וואָרום ווער נאָר עס האָט פֿאַראַכט
דעם טאָג פֿון קליינע אָנהייבן,
זיי וועלן זיך פֿרייען אַז זיי וועלן זען
דאָס בלײַגעוויכט אין זרובבֿלס האַנט.
די דאָזיקע זיבן דאָס זײַנען די אויגן פֿון גאָט
וואָס וואַנדערן איבער דער גאַנצער ערד.

11 האָב איך זיך אָפּגערופֿן און האָב צו אים געזאָגט: וואָס זײַנען די
דאָזיקע צוויי אײלבערטביימער אויף דער רעכטער זײַט פֿון דער
מנוֹרה און אויף איר לינקער זײַט? 12 און איך האָב זיך אָפּגערופֿן אַ

צווייט מאָל און האָב געזאָגט צו אים: וואָס זײַנען די צוויי
איילבערטצווײַגן וואָס לעבן די צוויי גילדערנע גיסרערן וואָס ליידיקן
אַרויס פֿון זיך דאָס גילדערנע בוימל? 13 האָט ער געזאָגט צו מיר,
אַזוי צו זאָגן: ווייסטו ניט וואָס די דאָזיקע זײַנען? האָב איך געזאָגט:
ניין, מײַן האַר. 14 האָט ער געזאָגט: דאָס זײַנען די צוויי געזאַלבטע
וואָס שטייען לעבן דעם האַר פֿון דער גאַנצער ערד.

ה

1 און איך האָב ווידער אויפֿגעהויבן מײַנע אויגן און האָב געזען,
ערשט אַ פֿליִעדיקע מגילה. 2 האָט ער צו מיר געזאָגט: וואָס
זעסטו? האָב איך געזאָגט: איך זע אַ פֿליִעדיקע מגילה; איר לענג
צוואַנציק אײַלן, און איר ברייט צען אײַלן. 3 האָט ער צו מיר
געזאָגט:

דאָס איז די קללה וואָס גייט אַרויס
איבער דעם געזיכט פֿון דער גאַנצער ערד;
וואָרום איטלעכער וואָס גנבֿעט,
ווערט פֿון דאַנען אָוועקגעראַמט לויט איר,
און איטלעכער וואָס שווערט פֿאַלש,
ווערט פֿון דאַנען אָוועקגעראַמט לויט איר.
4 איך האָב זי אַרויסגעלאָזט, זאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת,
און זי וועט קומען אין הויז פֿון דעם גנבֿ,
און אין הויז פֿון דעם וואָס שווערט בײַ מײַן נאָמען צום פֿאַלשן,
און זי וועט בלײַבן אין זײַן הויז,
און זי וועט עס פֿאַרלענדן
מיט זײַנע האָלצן און מיט זײַנע שטיינער.

5 און דער מלאך וואָס האָט גערעדט מיט מיר, איז אַרויסגעגאַנגען,
און האָט צו מיר געזאָגט: הייב אַקאָרשט אויף דײַנע אויגן, און זע
וואָס איז דאָס דאָזיקע וואָס גייט אַרויס? 6 האָב איך געזאָגט: וואָס
איז דאָס? האָט ער געזאָגט: דאָס איז די אֵיפָ־ה וואָס גייט אַרויס. און
ער האָט געזאָגט: דאָס איז זייער אָנבליק אין גאַנצן לאַנד –
7 ערשט אַ רונד שטיק בלײַ האָט זיך אויפֿגעהויבן – און דאָס איז אַ
פֿרוי וואָס זיצט אין דער אֵיפָ־ה. 8 און ער האָט געזאָגט: דאָס איז די

שלעכטיקייט. און ער האָט זי אַרײַנגעוואָרפֿן אין דער אֵיפָה־ה, און
האָט אַרויפֿגעוואָרפֿן דאָס שטיק בלײַ אויף איר עפֿענונג.

9 און איך האָב אויפֿגעהויבן מײַנע אויגן און האָב געזען, ערשט צוויי
ווײַבער גייען אַרויס, און אַ ווינט איז אין זייערע פֿליגלען, און די
פֿליגלען בײַ זיי זײַנען ווי די פֿליגלען פֿון אַ שטאָרך; און זיי האָבן
געטראָגן די אֵיפָה־ה צווישן ערד און הימל. 10 האָב איך געזאָגט צו
דעם מלאך וואָס האָט גערעדט מיט מיר: וווּהין טראָגן זיי די אֵיפָה־ה?
11 האָט ער געזאָגט צו מיר: איר צו בויען אַ הויז אין לאַנד שִׁנעָר;
און אַז עס וועט צוגעברייט ווערן, וועט זי דאָרטן אַנידערגעשטעלט
ווערן אויף איר אָרט.

ו

1 און איך האָב ווידער אויפֿגעהויבן מײַנע אויגן און האָב געזען,
ערשט פֿיר רײַטוועגן גייען אַרויס פֿון צווישן צוויי בערג, און די
בערג זײַנען קופּערנע בערג. 2 אין ערשטן רײַטוואָגן רויטע פֿערד, און
אין צווייטן רײַטוואָגן שוואַרצע פֿערד, 3 און אין דריטן רײַטוואָגן
ווײַסע פֿערד, און אין פֿירטן רײַטוואָגן געשפּרענקלטע ברוינע פֿערד.
4 האָב איך זיך אָפּגערופֿן און האָב געזאָגט צו דעם מלאך וואָס האָט
מיט מיר גערעדט: וואָס זײַנען די דאָזיקע, מײַן האַר? 5 האָט דער
מלאך געענטפֿערט און האָט געזאָגט צו מיר: די דאָזיקע גייען אַרויס
צו די פֿיר ווינטן פֿון הימל, נאָך דעם ווי זיי האָבן זיך געשטעלט פֿאַר
דעם האַר פֿון דער גאַנצער ערד. 6 דער וואָס אין אים זײַנען די
שוואַרצע פֿערד גייט אַרויס צום לאַנד פֿון צפֿון, און די ווײַסע זײַנען
אַרויסגעגאַנגען נאָך זיי, און די געשפּרענקלטע זײַנען אַרויסגעגאַנגען
צום לאַנד פֿון דָרום. 7 אויך די ברוינע זײַנען אַרויסגעגאַנגען, און זיי
האָבן געוואָלט גיין אומוואַנדערן איבער דער ערד; האָט ער געזאָגט:
גייט וואַנדערט אום איבער דער ערד. און זיי האָבן אומגעוואַנדערט
איבער דער ערד. 8 און ער האָט צוגעשריען צו מיר, און האָט
גערעדט צו מיר, אַזוי צו זאָגן: זע, די וואָס זײַנען אַרויסגעגאַנגען
צום לאַנד פֿון צפֿון, האָבן באַרוט מײַן געמיט אין לאַנד פֿון צפֿון.

9 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן:
10 נעם פֿון די גלות-לײַט, פֿון כֶלדַין, פֿון טוביָהן, און פֿון ידַעְיָהן,
וואָס זײַנען געקומען פֿון בבֿל, און זאָלסט גיין אין דעם אייגענעם

טאָג, און קומען אין הויז פֿון יֹאשִיָה דעם זון פֿון צפַ־ניָהן –
11 זאָלסט נעמען זילבער און גאָלד, און מאַכן קרוינען, און אָנטאָן
אויפֿן קאָפּ פֿון יהוֹשוּעַ דעם זון פֿון יהוֹצָדָקן, דעם כֹּהן-גָדול.
12 און זאָלסט זאָגן צו אים, אַזוי צו זאָגן:

אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת,
אַזוי צו זאָגן:
אָט איז אַ מאַן וואָס זײַן נאָמען איז ״שפּראָץ“,
און וואָס וועט אַרויסשפּראָצן פֿון זײַן אָרט,
און וועט בויען דעם טעמפּל פֿון גאָט.
13 יאָ, ער וועט בויען דעם טעמפּל פֿון גאָט,
און ער וועט טראָגן דעם גלאַנץ,
און וועט זיצן און געוועלטיקן אויף זײַן טראָן,
און אַ כֹּהן וועט זײַן בײַ זײַן טראָן;
און אַ פֿרידלעכע באַראָטונג וועט זײַן צווישן זיי ביידן.
14 און די קרוינען זאָלן זײַן חֵלֶמען, און טוביָהן,
און ידַעְיָהן, און חֵן דעם זון פֿון צפַ־ניָהן,
פֿאַר אַ געדעכעניש אין דעם טעמפּל פֿון גאָט.
15 און ווײַטע וועלן קומען,
און וועלן בויען אין דעם טעמפּל פֿון גאָט;
און איר וועט וויסן אַז גאָט פֿון צבָ־אוֹת
האָט מיך געשיקט צו אײַך.
און עס וועט זײַן, אויב הערן וועט איר צוהערן
צו דעם קָול פֿון יהוה אײַער גאָט.

ז 1 און עס איז געווען אין פֿירטן יאָר פֿון מלך דָריָוֶש, איז דאָס
וואָרט פֿון גאָט געווען צו זכַריָהן אין פֿירטן טאָג פֿון נײַנטן חוֹדש,
אין כִּסלֵו, 2 ווען בית-אֵל, שַׂראֶצֶר, און רֶגֶם-מֶלֶך און זײַנע מענטשן,
האָבן געשיקט צו בעטן פֿאַר גאָט, 3 און צו זאָגן צו די כֹּהנים וואָס
אין הויז פֿון גאָט פֿון צבָ־אוֹת, און צו די נבִיאים, אַזוי צו זאָגן: זאָל
איך וויינען אין דעם פֿינפֿטן חוֹדש אָפּגעזונדערטערהייט, אַזוי ווי איך
האָב געטאָן שוין פֿון כַּמֶה יאָרן? 4 איז דאָס וואָרט פֿון גאָט פֿון
צבָ־אוֹת געווען צו מיר, אַזוי צו זאָגן: 5 זאָג צו דעם גאַנצן פֿאָלק פֿון
לאַנד, און צו די כֹּהנים, אַזוי צו זאָגן: אַז איר האָט געפֿאַסט און

געקלאָגט אין פֿינפֿטן און אין זיבעטן חודש שוין זיבעציק יאָר, האָט
איר פֿאַסטן דען מיר געפֿאַסט? 6 און אַז איר עסט, און אַז איר
טרינקט, זײַט איר ניט די וואָס עסט, און איר די וואָס טרינקט?
7 דאָס זײַנען דאָך די ווערטער וואָס גאָט האָט גערופֿן דורך די
פֿריערדיקע נבֿיאים, ווען ירושָלַיִם איז געווען באַזעצט און בשַלווה,
מיט אירע שטעט רונד אַרום איר, און דער דָרום און די נידערונג
זײַנען געווען באַזעצט.

8 און דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו זכַריָהן, אַזוי צו זאָגן:

9 אַזוי האָט געהאַט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אות,
אַזוי צו זאָגן:
משפּט אַן אמתן משפּט,
און טוט חסד און דערבאַרימונג איינער מיטן אַנדערן,
10 און אַן אַלמנה און אַ יתום, אַ פֿרעמדן און אַן אָרימאַן,
זאָלט איר ניט דריקן,
און איינער דעם אַנדערנס רעה
זאָלט איר ניט טראַכטן אין אײַער האַרצן.
11 אָבער זיי האָבן ניט געוואָלט האָרכן,
און זיי האָבן געקערט אַ ווידערשפּעניקן רוקן,
און זייערע אויערן האָבן זיי פֿאַרשטאָפּט ניט צו הערן.
12 און זייער האַרץ האָבן זיי געמאַכט אַזוי ווי דימענטשטיין,
ניט צו הערן די תּורה און די ווערטער
וואָס גאָט פֿון צבָ־אות האָט געשיקט מיט זײַן גײַסט
דורך די פֿריערדיקע נבֿיאים;
דרום איז געוואָרן אַ גרויסער צאָרן פֿון גאָט פֿון צבָ־אות.
13 און עס איז געווען:
אַזוי ווי ער האָט גערופֿן, און זיי האָבן ניט צוגעהערט,
אַזוי וועלן זיי רופֿן, און איך וועל ניט צוהערן,
האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אות.
14 און איך וועל זיי צעשטורעמען איבער אַלע פֿעלקער
וואָס זיי האָבן זיי ניט געקענט.
אַזוי איז דאָס לאַנד וויסט געוואָרן נאָך זיי,
אָן אַ גייער און אָן אַ קומער;
און זיי האָבן געמאַכט דאָס גלוסטיקע לאַנד אַ וויסטעניש.

ח 1 און דאָס וואָרט פֿון גאָט פֿון צבָ־אוֹת איז געווען אַזוי צו זאָגן:
2 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת:
מיך פֿאַרדריסט וועגן צִיוֹן אַ גרויס פֿאַרדראָס,
און מיט גרויס גרימצאָרן פֿאַרדריסט מיך וועגן איר.
3 אַזוי האָט גאָט געזאָגט:
איך קער זיך אום קיין צִיוֹן,
און איך וועל רוען אין ירוּשָלַיִם,
און ירוּשָלַיִם וועט גערופֿן ווערן די שטאָט פֿון אמת,
און דער באַרג פֿון גאָט פֿון צבָ־אוֹת, דער הייליקער באַרג.
4 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת:
עס וועלן נאָך זיצן זקנים און זקנות אין די גאַסן פֿון ירוּשָלַיִם,
איטלעכער מיט זײַן שטעקן אין זײַן האַנט, פֿון גרויס עלטער.
5 און די גאַסן פֿון דער שטאָט
וועלן זײַן פֿול מיט ייִנגלעך און מיידלעך
וואָס שפּילן זיך אין אירע גאַסן.
6 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת:
אויב דאָס וועט זײַן ווּנדערלעך אין די אויגן
פֿון דעם איבערבלײַב פֿון דעם דאָזיקן פֿאָלק אין יענע טעג,
זאָל עס אויך אין מײַנע אויגן זײַן ווּנדערלעך?
זאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת.
7 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת:
זע, איך העלף מײַן פֿאָלק, פֿון דעם לאַנד פֿון זונאויפֿגאַנג,
און פֿון דעם לאַנד פֿון זונאונטערגאַנג.
8 און איך וועל זיי ברענגען,
און זיי וועלן וווינען אין ירוּשָלַיִם,
און זיי וועלן מיר זײַן צום פֿאָלק,
און איך וועל זיי זײַן צום גאָט,
מיט אמת און מיט גערעכטיקייט.

9 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אוֹת: זאָלן געשטאַרקט זײַן אײַערע
הענט, איר וואָס הערט אײַן אין די דאָזיקע טעג די דאָזיקע ווערטער
פֿון דעם מויל פֿון די נבֿיאים וואָס זײַנען געווען אין דעם טאָג וואָס
דאָס הויז פֿון גאָט פֿון צבָ־אוֹת, דער טעמפּל, איז געגרונטפֿעסט
געוואָרן געבויט צו ווערן. 10 וואָרום פֿאַר יענע טעג איז קיין לוין
פֿאַרן מענטשן ניט געווען, און קיין לוין פֿאַר דער בהמה איז ניט
געווען, און פֿאַר דעם אַרויסגייער און פֿאַר דעם אַרײַנגייער איז ניט

געווען קיין זיכערקייט פֿון דעם פֿײַנט, און איך פֿלעג אָנשיקן אַלע
מענטשן אײנעם אויפֿן אַנדערן. 11 אָבער אַצונד וועל איך ניט זײַן צו
דעם איבערבלײַב פֿון דעם דאָזיקן פֿאָלק אַזוי ווי אין די פֿריערדיקע
טעג, זאָגט גאָט פֿון צבָ־אות.

12 וואָרום דער זאָמען פֿון שלום וועט זײַן,
אַז דער ווײַנשטאָק וועט געבן זײַן פּרוכט,
און די ערד וועט געבן איר געוויקס,
און די הימלען וועלן געבן זײער טוי;
און איך וועל דעם איבערבלײַב פֿון דעם דאָזיקן פֿאָלק,
מאַכן אַרבן אַלדאָס דאָזיקע.
13 און עס וועט זײַן,
אַזוי ווי איר זײַט געווען אַ קללה צווישן די פֿעלקער,
איר הויז פֿון יהודה און הויז פֿון ישׂראל,
אַזוי וועל איך אײַך העלפֿן,
און איר וועט ווערן אַ ברכה;
איר זאָלט ניט מורא האָבן;
זאָלן געשטאַרקט זײַן אײַערע הענט.
14 וואָרום אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבָ־אות:
אַזוי ווי איך האָב באַדאַכט אײַך שלעכטס צו טאָן,
ווען אײַערע עלטערן האָבן מיך דערצערנט,
זאָגט גאָט פֿון צבָ־אות,
און איך האָב ניט חרטה געהאַט,
15 אַזוי האָב איך ווידער באַדאַכט אין די דאָזיקע טעג
צו באַגיטיקן ירושָלַיִם און דאָס הויז פֿון יהודה;
איר זאָלט ניט מורא האָבן.
16 דאָס זײַנען די זאַכן וואָס איר זאָלט טאָן:
רעדט אמת אײנער מיטן אַנדערן,
אמת און אַ פֿרידלעכן משפּט
טוט משפּטן אין אײַערע טויערן.
17 און אײנער דעם אַנדערנס רעה
זאָלט איר ניט טראַכטן אין אײַער האַרצן,
און קײן פֿאַלשע שבֿועה זאָלט איר ניט ליב האָבן,
וואָרום דאָס אַלץ איז וואָס איך האָב פֿײַנט,
זאָגט גאָט.

18 און דאָס וואָרט פֿון גאָט פֿון צבֿ־אות איז געווען צו מיר, אַזוי צו
זאָגן: 19 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבֿ־אות: דער תּענית פֿון פֿירטן
חודש, און דער תּענית פֿון פֿינפֿטן, און דער תּענית פֿון זיבעטן, און
דער תּענית פֿון צענטן, וועט זײַן דעם הויז פֿון יהודה פֿאַר אַ פֿרייד
און פֿאַר אַ שׂמחה, און פֿאַר יָום-טובֿים; נאָר האָט ליב אמת און
שלום.

20 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבֿ־אות:
עס וועט נאָך געשען,
אַז קומען וועלן פֿעלקער
און באַווינער פֿון פֿיל שטעט;
21 און די באַווינער פֿון איין שטאָט
וועלן גיין צו דער אַנדערער, אַזוי צו זאָגן:
גיין לאָמיר גיין צו בעטן פֿאַר גאָט,
און צו זוכן דעם גאָט פֿון צבֿ־אות;
איך וויל אויך גיין.
22 און קומען וועלן פֿיל אומות און מאַכטיקע פֿעלקער
צו זוכן גאָט פֿון צבֿ־אות אין ירושָלַיִם,
און צו בעטן פֿאַר גאָט.

23 אַזוי האָט געזאָגט גאָט פֿון צבֿ־אות:
אין יענע טעג וועט געשען,
אַז אָננעמען וועלן צען מענטשן
פֿון אַלערליי לשונות פֿון די פֿעלקער –
אָננעמען דעם ברעג קלייד פֿון אַ ייִדן,
אַזוי צו זאָגן:
לאָמיר גיין מיט אײַך,
וואָרום מיר האָבן געהערט אַז גאָט איז מיט אײַך.

ט 1 די נבֿואה פֿון גאָטס וואָרט:
אין לאַנד חדרָך און דַמֶשֶׂק
וועט זײַן זײַן לאַגערונג –
וואָרום צו גאָט איז דאָס אויג פֿון מענטשן,
ווי פֿון אַלע שבֿטים פֿון ישׂראל –

2 און אויך אין חמָת וואָס גרענעצט זיך דערמיט,
און אין צוֹר און צידוֹן ווי זייער קלוג זי איז.
3 און צוֹר האָט זיך אַ פֿעסטונג געבויט,
און אָנגעקליבן זילבער ווי שטויב,
און גינגאָלד ווי קויט פֿון די גאַסן.
4 זע, גאָט וועט זי פֿאַראָרימען,
און ער וועט שלײַדערן אין אים איר מאַכט,
און זי וועט אין פֿײַער פֿאַרצערט ווערן.
5 אַשקלוֹן וועט זען און וועט מוֹרא האָבן,
און עַזָה – און זי וועט ציטערן זייער,
און עֶקרוֹן – ווײַל צו שאַנד געוואָרן איז איר אויסקוק;
און אונטערגיין וועט אַ מלך פֿון עַזָה,
און אַשקלוֹן וועט זײַן ניט באַוווינט.
6 און אַ ממזר-פֿאָלק וועט זיצן אין אַשדוֹד,
און איך וועל פֿאַרשנײַדן דעם שטאָלץ פֿון די פּלִשתּים.
7 און איך וועל אָפּטאָן זײַן בלוט פֿון זײַן מויל,
און זײַנע אומווערדיקייטן פֿון צווישן זײַנע ציין,
און ער אויך וועט בלײַבן בײַ אונדזער גאָט;
און ער וועט זײַן ווי אַ פֿירשט אין יהודה,
און עֶקרוֹן וועט זײַן ווי דער יבֿוּסי.
8 און איך וועל לאַגערן אַרום מײַן הויז אַקעגן חיל,
אַקעגן גייער און אַקעגן קומער,
און מער וועט ניט דורכגיין דורך זיי קיין דריקער;
וואָרום אַצונד האָב איך געזען מיט מײַנע אויגן.

9 פֿריי זיך זייער, טאָכטער צִיוֹן,
שאַל, טאָכטער ירושָלַיִם,
זע, דײַן מלך וועט קומען צו דיר,
אַ גערעכטער און אַ זיגער איז ער;
אַן עָנו, און רײַט אויף אַן אייזל,
אויף אַ יונגן זון פֿון אַן אייזעלין.
10 און איך וועל פֿאַרשנײַדן אַ רײַטוואָגן פֿון אפֿרים,
און אַ פֿערד פֿון ירושָלַיִם,
און פֿאַרשניטן וועט ווערן דער בויגן פֿון מלחמה;
און ער וועט רעדן שלום צו די פֿעלקער,
און זײַן געוועלטיקונג וועט זײַן פֿון ים ביז ים,

און פֿון טײַך ביז די עקן פֿון דער ערד.
11 יאָ דו – פֿאַר דעם בלוט פֿון דײַן בונד,
לאָז איך אַרויס דײַנע געפֿאַנגענע
פֿון דער גרוב אָן וואַסער דרינען.
12 קערט אײַך אום צו באַפֿעסטיקייט,
איר געפֿאַנגענע פֿון האָפֿענונג;
נאָך הײַנט זאָג איך אָן:
טאָפּל וועל איך דיר אומקערן.
13 וואָרום איך שפּאַן מיר אָן יהודה,
ווי אַ בויגן צי איך אָן אפֿרים,
און איך וועל דערוועקן דײַנע קינדער, צִיוֹן,
אויף דײַנע קינדער, יָוָן,
און איך וועל דיך מאַכן ווי די שווערד פֿון אַ גיבור.
14 און גאָט וועט זיך באַווײַזן איבער זיי,
און אַרויסגיין ווי אַ בליץ וועט זײַן פֿײַל;
און גאָט דער האַר וועט בלאָזן אין שוֹפֿר,
און וועט קומען מיט שטורעמס פֿון דָרום.
15 גאָט פֿון צבָֿ־אוֹת וועט זיי באַשירעמען,
און זיי וועלן פֿאַרצערן, און צעטרעטן די שלײַדער-שטיינער,
און זיי וועלן טרינקען און טומלען ווי פֿון ווײַן,
און זיי וועלן פֿול זײַן ווי די בעקנס,
ווי די ווינקלען פֿון מזבח.
16 און יהוה זייער גאָט וועט זיי העלפֿן אין יענעם טאָג,
ווי שאָף – זײַן פֿאָלק;
וואָרום ווי קרוינשטיינער גלאַנציקע
וועלן זיי זײַן אויף זײַן ערד.
17 פֿאַר וואָר, וואָס פֿאַר אַ ווילקייט וועט זײַן זייערס!
און וואָס פֿאַר אַ שײנקייט וועט זײַן זייערס!
ווי קאָרן די בחורים,
ווי ווײַן וואָס טוט ייִרן די יונגפֿרויען.

י 1 בעט בײַ גאָט רעגן אין דער צײַט פֿון שפּעטרעגן,
בײַ גאָט וואָס מאַכט בליצן;
און ער וועט זיי געבן אַ גוסרעגן,
איטלעכן – גראָז אויפֿן פֿעלד.
2 וואָרום די תּרָפֿים האָבן גערעדט נישטיקייט,
און די וואָרזאָגער האָבן געזען ליגן,
און די חלוֹמות רעדן פֿאַלש,
נישטיק טוען זיי טרייסטן.
דרום האָבן זיי אומגעוואַנדערט אַזוי ווי שאָף,
זיי פּלאָגן זיך, ווײַל קיין פּאַסטוך איז ניטאָ.

3 אויף די פּאַסטוכער גרימט מײַן צאָרן,
און מיט די בעק וועל איך זיך אָפּרעכענען;
וואָרום גאָט פֿון צבָֿ־אוֹת האָט געדאַכט אָן זײַן סטאַדע,
דעם הויז פֿון יהודה,
און מאַכט זיי ווי זײַן פּראַכטפֿערד אין מלחמה.
4 פֿון אים דער ווינקלשטיין,
פֿון אים דאָס פֿלעקל,
פֿון אים דער בויגן פֿון מלחמה,
פֿון אים וועט אַרויסגיין יעטוועדער געוועלטיקער באַגלײַך.
5 און זיי וועלן זײַן ווי גיבוֹרים
וואָס טרעטן דעם קויט פֿון די גאַסן אין מלחמה,
און זיי וועלן בײַקומען, וואָרום גאָט וועט זײַן מיט זיי,
און די רײַטער אויף פֿערד וועלן פֿאַרשעמט ווערן.
6 און איך וועל שטאַרקן דאָס הויז פֿון יהודה,
און דאָס הויז פֿון יוֹסף וועל איך העלפֿן,
און איך וועל זיי אומקערן, וואָרום איך טו זיי דערבאַרימען;
און זיי וועלן זײַן ווי איך וואָלט זיי קיין מאָל ניט פֿאַרלאָזט,
וואָרום איך בין יהוה זייער גאָט, און וועל זיי ענטפֿערן.
7 און אפֿרים וועט זײַן ווי אַ גיבור,
און זייער האַרץ וועט זײַן פֿריילעך ווי פֿון ווײַן;
און זייערע זין וועלן זען און זיך פֿרייען,
זייער האַרץ וועט זײַן לוסטיק מיט גאָט.
8 איך וועל שמוצערן צו זיי, און וועל זיי אײַנזאַמלען,
וואָרום איך טו זיי אויסלייזן;

און זיי װעלן זיך מערן װי זיי האָבן זיך געמערט.
9 יאָ, איך װעל זיי צעזייען צװישן די פֿעלקער,
אָבער אין די װײַטענישן װעלן זיי מיך דערמאָנען,
און זיי װעלן דערלעבן מיט זייערע קינדער,
און װעלן זיך אומקערן.
10 און איך װעל זיי אומקערן פֿון לאַנד מִצרַיִם,
און פֿון אַשור װעל איך זיי אײַנזאַמלען;
און קיין לאַנד גִלעָד און לבָנוֹן װעל איך זיי ברענגען,
און עס װעט זיי ניט קלעקן.
11 און אַן אַנגסט װעט אַריבערגיין איבערן ים,
און ער װעט שלאָגן װעלן אויפֿן ים,
און אויסגעטריקנט װעלן װערן אַלע טיפֿענישן פֿון נילוס,
און גענידערט װעט װערן דער שטאָלץ פֿון אַשור,
און דער צעפּטער פֿון מִצרַיִם װעט אָפּגעטאָן װערן.
12 און איך װעל זיי שטאַרקן מיט גאָט,
און אין זײַן נאָמען װעלן זיי גיין,
זאָגט גאָט.

יא

1 עפֿן, לבָנוֹן, דײַנע טירן,
און זאָל אַ פֿײַער פֿאַרצערן דײַנע צעדערן;
2 יאָמער, ציפּרעס, װאָרום דער צעדער איז געפֿאַלן,
װײַל די מאַכטיקע זײַנען פֿאַרװיסט געװאָרן;
יאָמערט, אײַכנביימער פֿון בשָן,
װאָרום דער פֿעסטער װאַלד איז גענידערט.
3 האָרך! אַ יללה פֿון די פּאַסטוכער,
װאָרום פֿאַרװיסט געװאָרן איז זייער פּראַכט.
האָרך! אַ געבריל פֿון יונגלייבן,
װאָרום פֿאַרװיסט געװאָרן איז דאָס געװעלד פֿון יַרדן.
4 אַזוי האָט געזאָגט יהוה מײַן גאָט:
פֿיטער די שאָף פֿון טייטונג,
5 װאָס זייערע קויפֿער טייטן זיי, און װערן ניט שולדיק,
און זייערע פֿאַרקויפֿער זאָגן:
געלויבט איז גאָט, װאָרום איך װער רײַך;
און זייערע פּאַסטוכער דערבאַרימען זיך ניט אויף זיי.

6 וואָרום איך וועל זיך ניט מער דערבאַרימען
אויף די באַוווינער פֿון לאַנד, זאָגט גאָט,
און זע, איך ענטפֿער איבער דעם מענטשן,
איטלעכן אין דער האַנט פֿון זײַן חבֿר,
און אין דער האַנט פֿון זײַן מלך,
און זיי וועלן צעשטויסן דאָס לאַנד,
און איך וועל ניט מציל זײַן פֿון זייער האַנט.

7 און איך האָב געפּיטערט די שאָף פֿון טייטונג, פֿאַר וואָר, די
אָרימסטע פֿון די שאָף, און איך האָב מיר גענומען צוויי שטעקנס,
איינעם האָב איך גערופֿן "לײַטזעליקייט", און איינעם האָב איך
גערופֿן "פֿאַרבינדונג", און איך האָב געפּיטערט די שאָף. 8 און איך
האָב פֿאַרטיליקט די דרײַ פּאַסטוכער אין איין חודש. און מײַן זעל
איז געוואָרן אומגעדולדיק מיט זיי, און אויך זייער זעל האָט זיך
געעקלט מיט מיר. 9 און איך האָב געזאָגט:

איך וועל אײַך ניט פּיטערן;
די וואָס שטאַרבט, זאָל שטאַרבן,
און די וואָס ווערט פֿאַרטיליקט, זאָל פֿאַרטיליקט ווערן,
און די איבעריקע זאָלן עסן איינע דער אַנדערנס פֿלייש.

10 און איך האָב גענומען מײַן שטעקן "לײַטזעליקייט", און האָב
אים צעהאַקט, כּדי צו פֿאַרשטערן מײַן בונד וואָס איך האָב געשלאָסן
מיט אַלע פֿעלקער. 11 און ער איז פֿאַרשטערט געוואָרן אין יענעם
טאָג, און די אָרימסטע פֿון שאָף וואָס האָבן זיך געהאַלטן אָן מיר,
האָבן געוווּסט זיכער אַז דאָס איז דאָס וואָרט פֿון גאָט. 12 און איך
האָב צו זיי געזאָגט: אויב עס איז גוט אין אײַערע אויגן, גיט מיר מײַן
לוין, און אויב ניט, פֿאַרמײַדט אײַך. האָבן זיי אָפּגעווויגן מײַן לוין
דרײַסיק זילבערשטיק. 13 האָט גאָט געזאָגט צו מיר: וואַרף אים
אַרײַן אין דער שאַצקאַמער, דעם שיינעם ווערט וואָס איך בין ווערט
בײַ זיי. און איך האָב גענומען די דרײַסיק זילבערשטיק, און האָב עס
אַרײַנגעוואָרפֿן אין הויז פֿון גאָט, אין דער שאַצקאַמער. 14 און איך
האָב צעהאַקט מײַן צווייטן שטעקן, "פֿאַרבינדונג", כּדי צו
פֿאַרשטערן די ברידערשאַפֿט צווישן יהודה און צווישן ישׂראל.
15 און גאָט האָט צו מיר געזאָגט:

נעם דיר נאָך די כּלים פֿון אַ נאַרישן פּאַסטוך.
16 ווארום זע, איך שטעל אויף אַ פּאַסטוך אין לאַנד,
וואָס אום די פֿאַרטיליקטע וועט ער זיך ניט קימערן;
די יונגע וועט ער ניט אויפֿזוכן,
און די צעבראָכענע וועט ער ניט היילן,
די געזונטע וועט ער ניט שפּײַזן,
און דאָס פֿלייש פֿון דער פֿעטער וועט ער אויפֿעסן,
און זייערע קלויען וועט ער צעקנאַקן.

17 ווי צו דעם נישטיקן פּאַסטוך,
וואָס פֿאַרלאָזט די שאָף!
אַ שווערד אויף זײַן אָרעם,
און אויף זײַן רעכטן אויג!
זײַן אָרעם זאָל דאַרן אײַנגעדאַרט ווערן,
און זײַן רעכט אויג זאָל טונקל פֿאַרטונקלט ווערן!

יב

1 די נבֿואה פֿון גאָטס וואָרט אויף ישׂראל:
אַזוי זאָגט גאָט, וואָס האָט אויסגעשפּרייט די הימלען,
און געגרונטפֿעסט די ערד,
און געפֿורעמט דעם גײַסט פֿון מענטשן אין אים.
2 זע, איך מאַך ירושָלַיִם פֿאַר אַ בעכער פֿון פֿאַרטומלעניש
פֿאַר אַלע אומות רונד אַרום;
און אויך יהודה וועט מוזן זײַן
אין באַלעגערונג אויף ירושָלַיִם.
3 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועל איך מאַכן ירושָלַיִם אַ לאַסטשטיין פֿאַר אַלע אומות,
אַלע וואָס לאָדן זי אויף זיך
וועלן זיך וווּנדן אָנרײַסן;
און אײַנזאַמלען וועלן זיך אַקעגן איר
אַלע פֿעלקער פֿון דער ערד.
4 אין יענעם טאָג, זאָגט גאָט,
וועל איך שלאָגן איטלעך פֿערד מיט צעדולטקייט,
און זײַן רײַטער מיט משוגעת;
און אויף דעם הויז פֿון יהודה

װעל איך האַלטן אָפֿן מײַנע אויגן.
און איטלעך פֿערד פֿון די אומות
װעל איך שלאָגן מיט בלינדקייט.
5 און די פֿירשטן פֿון יהודה װעלן זאָגן אין זייער האַרצן:
אַ שטאַרקייט זײַנען צו מיר די באַװוינער פֿון ירושָלַיִם,
דורך גאָט פֿון צבָֿאות זייער האַר.
6 אין יענעם טאָג װעל איך מאַכן די פֿירשטן פֿון יהודה
װי אַ פֿײַערטאָפּ צװישן האָלץ,
און װי אַ בראַנדהאָלץ צװישן גאַרבן,
און זיי װעלן פֿאַרצערן אויף רעכטס און אויף לינקס
אַלע אומות רונד אַרום;
און ירושָלַיִם װעט װידער זיצן אויף איר אָרט – אין ירושָלַיִם.
7 און גאָט װעט העלפֿן די געצעלטן פֿון יהודה צום ערשטן,
כּדי די פּראַכט פֿון דעם הויז פֿון דוד,
און די פּראַכט פֿון די באַװוינער פֿון ירושָלַיִם,
זאָל זיך ניט גרייסן איבער יהודה.
8 אין יענעם טאָג װעט גאָט באַשירעמען די באַװוינער פֿון ירושָלַיִם,
און דער געפֿאַלענער צװישן זיי װעט אין יענעם טאָג זײַן װי דוד,
און דאָס הויז פֿון דוד װי אַ גאָט,
און װי אַ מלאך פֿון יהודה פֿאַר זיי.
9 און עס װעט זײַן אין יענעם טאָג,
װעל איך זוכן צו פֿאַרטיליקן אַלע פֿעלקער
װאָס קומען אויף ירושָלַיִם.
10 און איך װעל אויסגיסן אויף דעם הויז פֿון דוד,
און אויף די באַװוינער פֿון ירושָלַיִם,
אַ גײַסט פֿון לײַטזעליקייט און געבעט,
און זיי װעלן קוקן צו מיר
װעגן איטלעכן װאָס זיי האָבן דערשטאָכן,
און װעלן קלאָגן אויף אים
װי מע קלאָגט אויף אַן איינאײנציקן,
און זיך ביטערן נאָך אים װי מע ביטערט זיך נאָך אַ בכָור.
11 אין יענעם טאָג װעט גרויס זײַן די קלאָג אין ירושָלַיִם,
אַזוי װי די קלאָג פֿון הַדַדרִמון אין טאָל מגִדון.
12 און דאָס לאַנד װעט קלאָגן משפּחות משפּחות באַזונדער;
די משפּחות פֿון דעם הויז פֿון דוד באַזונדער,
און זייערע װײַבער באַזונדער;

13 די משפּחה פֿון דעם הויז פֿון נָתָן באַזונדער,
און זייערע ווײַבער באַזונדער;
די משפּחה פֿון דעם הויז פֿון לֵוִי באַזונדער,
און זייערע ווײַבער באַזונדער;
די משפּחה פֿון די שִׁמעִים באַזונדער,
און זייערע ווײַבער באַזונדער;
14 אַלע משפּחות וואָס זײַנען געבליבן,
משפּחות משפּחות באַזונדער,
און זייערע ווײַבער באַזונדער.

יג

1 אין יענעם טאָג וועט זיך עפֿענען אַ קוואַל
פֿאַר דעם הויז פֿון דוד, און פֿאַר די באַוווינער פֿון ירושָלַיִם,
פֿאַר רייניקן און פֿאַר שפּרענגען.
2 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
זאָגט גאָט פֿון צבָֿאוֹת,
וועל איך פֿאַרשנײַדן די נעמען פֿון די געצנבילדער, פֿון לאַנד,
און זיי וועלן מער ניט געדאַכט ווערן;
און אויך די נבֿיאים און דעם גײַסט פֿון אומריינקייט
וועל איך אָפּשאַפֿן פֿון לאַנד.

3 און עס וועט זײַן, אַז עמיצער וועט נאָך אַלץ נבֿיאות זאָגן, וועלן
זאָגן צו אים זײַן פֿאָטער און זײַן מוטער וואָס האָבן אים געבאָרן:
טאָרסט ניט בלײַבן לעבן, וואָרום ליגן האָסטו גערעדט אין נאָמען פֿון
גאָט; און זײַן פֿאָטער און זײַן מוטער וואָס האָבן אים געבאָרן, וועלן
אים שטעכן, אַז ער וועט נבֿיאות זאָגן. 4 און עס וועט זײַן אין יענעם
טאָג, וועלן זיך די נבֿיאים שעמען איטלעכער מיט זײַן זעונג, ווען ער
וועט נבֿיאות זאָגן; און זיי וועלן ניט אָנטאָן אַ האָריקן מאַנטל כּדי צו
נאַרן. 5 און ער וועט זאָגן: ניט קיין נבֿיא בין איך, אַ מאַן אַן
ערדאַרבעטער בין איך, וואָרום פֿאַר אַן ערדמענטשן האָט מען מיך
געמאַכט פֿון מײַן יוגנט אָן. 6 און אַז מע וועט זאָגן צו אים: וואָס
זײַנען די דאָזיקע ווונדן צווישן דײַנע הענט? וועט ער זאָגן: דאָס האָב
איך געקריגן געשלאָגן אין הויז פֿון מײַנע גוטע פֿרײַנט.

7 דערוועק זיך, שווערד, אויף מײַן פּאַסטוך,
און אויף דעם מאַן וואָס איך האָב מיר צוגעחבֿרט!
זאָגט גאָט פֿון צבֿ־אוֹת;
שלאָג דעם פּאַסטוך, און די שאָף זאָלן צעשפּרייט ווערן;
און איך וועל קערן מײַן האַנט אויף די יונגען.
8 און עס וועט געשען אין גאַנצן לאַנד, זאָגט גאָט;
צוויי טײלן דערין וועלן פֿאַרשניטן ווערן און פֿאַרגיין,
און אַ דריט-חלק וועט בלײַבן דערין.
9 און איך וועל ברענגען דעם דריט-חלק אין פֿײַער,
און וועל זיי לײַטערן ווי מע לײַטערט זילבער,
און וועל זיי פּרוּוון ווי מע פּרוּווט גאָלד;
ער וועט רופֿן מײַן נאָמען, און איך וועל אים ענטפֿערן;
איך זאָג: ער איז מײַן פֿאָלק,
און ער וועט זאָגן: יהוה איז מײַן גאָט.

יד

1 זע, אַ טאָג קומט בײַ גאָט,
און דײַן רויב וועט צעטײלט ווערן אין דיר.
2 און איך וועל אײַנזאַמלען אַלע פֿעלקער
קיין ירושָלַיִם אויף מלחמה;
און די שטאָט וועט באַצוווּנגען ווערן,
און די הײַזער וועלן צעראַבֿעט ווערן,
און די ווײַבער וועלן געשענדט ווערן;
און אַ האַלבע שטאָט וועט אין גלות אַוועק,
אָבער דער רעשט פֿון דעם פֿאָלק
וועט ניט פֿאַרשניטן ווערן פֿון שטאָט.
3 און גאָט וועט אַרויסגיין,
און וועט מלחמה האַלטן מיט יענע פֿעלקער,
ווי בעת זײַן מלחמה האַלטן אין טאָג פֿון שטרייט.
4 און זײַנע פֿיס וועלן שטיין אין יענעם טאָג אויפֿן הַר-הַזֵּיתים,
וואָס פֿאַר ירושָלַיִם פֿון מזרח,
און דער הַר-הַזֵּיתים וועט זיך שפּאַלטן איבער העלפֿט,
צו מזרח און צו מערבֿ,
אויף זייער אַ גרויסן טאָל;
און אַ העלפֿט באַרג וועט זיך אַוועקרוקן קיין צפֿון,

און אַ העלפֿט פֿון אים קיין דָרום.
5 און איר וועט אַנטלויפֿן צום טאָל פֿון די בערג,
וואָרום דער טאָל פֿון די בערג וועט גרייכן ביז אָצַל;
און איר וועט לויפֿן ווי איר זײַט געלאָפֿן פֿון דער ערדציטערניש
אין די טעג פֿון עוזִיָה דעם מלך פֿון יהודה;
און יהוה מײַן גאָט וועט קומען,
און אַלע הייליקע מיט דיר.
6 און עס וועט זײַן: אין יענעם טאָג
וועט ניט זײַן קיין ליכטיקייט,
נײַערט אַ שווערקייט און פֿאַרגליווערטקייט.
7 און עס וועט זײַן איין לאַנגער טאָג,
וואָס וועט זײַן באַוווּסט ווי גאָטס טאָג,
ניט טאָג און ניט נאַכט;
אָבער עס וועט זײַן, צו אָוונטצײַט וועט ווערן ליכטיק.
8 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועלן אַרויסגיין לעבעדיקע וואַסערן פֿון ירושָלַיִם,
העלפֿט פֿון זיי צום פֿעדערשטן ים,
און העלפֿט פֿון זיי צום הינטערשטן ים;
אום זומער און אום ווינטער וועט עס זײַן.
9 און יהוה וועט זײַן צום מלך איבער דער גאַנצער ערד;
אין יענעם טאָג וועט יהוה זײַן איינער, און זײַן נאָמען איינער.

10 דאָס גאַנצע לאַנד וועט פֿאַרקערט ווערן ווי דער פּלוין,
פֿון גֶבַע ביז רִמון, אין דָרום פֿון ירושָלַיִם;
און זי וועט זיצן דערהויבן אויף איר אָרט,
פֿון דעם טויער פֿון בנימין ביז דעם אָרט פֿון ערשטן טויער,
ביז דעם ווינקלטויער,
און פֿון דעם טורעם פֿון חֲנַנאֵל ביז דעם מלכס קעלטערן.
11 און זיי וועלן זיצן דערין,
און קיין פֿאַרווּיסטונג וועט מער ניט זײַן,
און ירושָלַיִם וועט זיצן אין זיכערקייט.
12 און דאָס וועט זײַן די פּלאָג וואָס גאָט וועט פּלאָגן
אַלע אומות וואָס זײַנען אַרויס אין קריג אויף ירושָלַיִם:
זייער פֿלייש וועט צעקריכן ווי זיי שטייען אויף זייערע פֿיס,
און זייערע אויגן וועלן צעקריכן אין זייערע לעכער,
און זייער צונג וועט צעקריכן אין זייער מויל.

13 און עס וועט זײַן אין יענעם טאָג,
וועט ווערן אויף זיי אַ גרויסע מהומה פֿון גאָט,
און זיי וועלן אָנכאַפּן איינער דעם אַנדערנס האַנט,
און איינעמס האַנט וועט זיך אויפֿהייבן קעגן אַנדערנס האַנט.
14 און אויך יהודה וועט מלחמה האַלטן אויף ירושָלַיִם;
און אײַנגעזאַמלט וועט ווערן
דער פֿאַרמעג פֿון אַלע פֿעלקער רונד אַרום,
גאָלד און זילבער און קליידער זייער פֿיל.
15 און אַזוי אויך וועט זײַן די פּלאָג פֿונעם פֿערד,
פֿונעם מוילאייזל, פֿונעם קעמל, און פֿונעם אייזל,
און פֿון איטלעכער בהמה וואָס וועט זײַן אין יענע מחנות –
אַזוי ווי די דאָזיקע פּלאָג.
16 און עס וועט זײַן, איטלעכער וואָס איז געבליבן
פֿון אַלע פֿעלקער וואָס זײַנען געקומען אויף ירושָלַיִם,
וועט אַרויפֿגיין יאָר פֿאַר יאָר
זיך צו בוקן צו דעם קיניג, גאָט פֿון צבָ־אוֹת,
און צו האַלטן דעם יָום-טוב פֿון סוכּות.
17 און עס וועט זײַן, ווער פֿון די משפּחות פֿון דער ערד
עס וועט ניט אַרויפֿגיין קיין ירושָלַיִם
זיך צו בוקן צו דעם קיניג, גאָט פֿון צבָ־אוֹת,
וועט אויף זיי ניט זײַן קיין רעגן;
18 און אויב די משפּחה פֿון מִצרַיִם וועט ניט אַרויפֿגיין, און קומט ניט,
וועט אויף זיי ניט אַרויפֿגיין דער נילוס;
דאָס וועט זײַן די פּלאָג וואָס גאָט וועט פּלאָגן
די פֿעלקער וואָס וועלן ניט אַרויפֿגיין
צו האַלטן דעם יָום-טוב פֿון סוכּות.
19 דאָס וועט זײַן די שטראָף פֿון מִצרַיִם,
און די שטראָף פֿון אַלע פֿעלקער וואָס וועלן ניט אַרויפֿגיין
צו האַלטן דעם יָום-טוב פֿון סוכּות.

20 אין יענעם טאָג
וועט אויף די גלעקלעך פֿון די פֿערד שטיין „הייליק צו גאָט“;
און די טעפּ אין גאָטס הויז וועלן זײַן
אַזוי ווי די שפּרענגבעקנס וואָס פֿאַרן מזבח.
21 און יעטוועדער טאָפּ אין ירושָלַיִם און אין יהודה
וועט זײַן הייליק צו גאָט פֿון צבָ־אוֹת,

און אַלע וואָס ברענגען אַ שלאַכטאָפּפֿער
וועלן קומען און נעמען פֿון זיי, און קאָכן אין זיי;
און עס וועט מער ניט זײַן קיין הענדלער
אין הויז פֿון גאָט פֿון צבָ־אוֹת אין יענעם טאָג.

© 2005 Dworkins and Leonard Prager. All Rights Reserved.